

- stwierdzenie nieważności art. 1, 4, 5 i 6 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczą one Eurallumina oraz stwierdzenie, że niniejsze zwolnienie zatwierdzone przez decyzję Rady 2001/224/EWG obowiązuje do dnia 31 grudnia 2006 r., a kwoty przekazane przez państwo włoskie nie powinny być uważane za pomoc przyznaną bezprawnie lub przynajmniej nie powinny podlegać zwrotowi lub
- nakazanie zwrotu pomocy w maksymalnej wysokości 3 EUR za tonę.
- ewentualnie, zmianę art. 5 i 6 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczą one Eurallumina, tak by zgodnie z niniejszym zwolnieniem do dnia 31 grudnia 2006 r. kwoty przekazane przez państwo włoskie nie podlegały zwrotowi oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

dzając, że zastosowanie zwolnienia od podatku akcyzowego na oleje mineralne wykorzystywane przy wydobywaniu korundu między innymi w Sardynii stanowiło pomoc państwa podlegającą zwrotowi od dnia 1 stycznia 2004 r., ponieważ skarżąca mogła się spodziewać, że zwolnienie zatwierdzone przez decyzję Rady 2001/224/WE do 31 grudnia 2006 r. było prawnie wiążącym aktem wspólnotowym i że jakiegokolwiek działanie podjęte przez władze włoskie i skarżącą w celu wprowadzenia w życie tej decyzji oraz poleganie na niej nie będą prowadziły do skutków niezgodnych z prawem.

(¹) Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. 2003, L 283, str. 51).

(²) Decyzja Rady 2001/224/WE z dnia 12 marca 2001 r. dotycząca obniżonych stawek podatku akcyzowego oraz zwolnienia od tego podatku niektórych olejów mineralnych używanych do celów szczególnych (Dz.U. 2001, L 84, str. 23).

(³) Wspólnotowe wytyczne dotyczące pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego (Dz.U. 2001, C 37, str. 3), w szczególności pkt 51 ust. 1 lit. a) i b).

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2007) 286 wersja ostateczna z dnia 7 lutego 2007 r., w której Komisja stwierdziła, że przyznane przez Francję, Irlandię i Włochy zwolnienia od podatku akcyzowego od ciężkiego oleju opałowego wykorzystywanego przy produkcji korundu, stanowiły od dnia 1 stycznia 2004 r. pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE oraz że część tej pomocy była niezgodna ze wspólnym rynkiem.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi, że kontynuacja zwolnienia od podatku akcyzowego od olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo przy wydobywaniu korundu w Sardynii również po wejściu w życie dyrektywy Rady 2003/96/WE (¹) w dniu 1 stycznia 2004 r. nie stanowi pomocy państwa, ponieważ art. 18 ust. 1 tej dyrektywy i załącznik II do niej wyraźnie stanowią, że to zwolnienie, zatwierdzone w drodze decyzji Rady 2001/224/WE (²), obowiązuje do dnia 31 grudnia 2006 r. Zdaniem skarżącej, dyrektywa 2003/96/WE w ten sposób wyraźnie potwierdza szczególne zwolnienie od podatku akcyzowego przyznane skarżącej do 31 grudnia 2006 r.

Ponadto skarżąca stwierdza, że chociaż zwolnienie zatwierdzone w drodze decyzji Rady 2001/224/WE wydaje się środkiem o charakterze selektywnym, jest on uzasadniony „całościowym charakterem i logiką” reguł wspólnotowych oraz włoskiego systemu podatkowego, a więc nie stanowi pomocy państwa.

Oprócz tego skarżąca zaznacza, że nawet gdyby zwolnienie zatwierdzone w drodze decyzji Rady 2001/224/WE należało uznać za pomoc państwa, kwalifikuje się ono do zwolnienia z zakazu wynikającego z art. 87 ust. 1 WE na podstawie zasad pomocy na ochronę środowiska naturalnego (³).

Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa, domniemania ważności, *lex specialis*, *effet utile* oraz zasadę dobrej administracji, stwier-

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — BOT Elektrownia Bełchatów i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-208/07)

(2007/C 183/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BOT Elektrownia Bełchatów S.A. (Rogowiec, Polska), BOT Elektrownia Turów S.A. (Bogatynia, Polska), BOT Elektrownia Opole S.A. (Brzeziny, Polska), Elektrownia „Kozienice” S.A. (Świerże Górne, Polska), Elektrownia Połaniec S.A. — Grupa Electrabel Polska (Połaniec, Polska), Elektrownia „Rybnik” S.A. (Rybnik, Polska), Elektrownia Skawina S.A. (Skawina, Polska), Elektrownia „Stalowa Wola” S.A. (Stalowa Wola, Polska), Południowy Koncern Energetyczny S.A. (Katowice, Polska), Zespół Elektrowni Dolna Odra S.A. (Nowe Czarnowo, Polska), Zespół Elektrowni Ostrołęka S.A. (Ostrołęka, Polska) i Zespół Elektrowni Pątnów-Adamów-Konin S.A. (Konin, Polska) (przedstawiciele: B. Krużewski, M. Ciemiński, J. Młot-Schönthaler, N. Dodo i S. Boullart, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na lata 2008-2012 zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE⁽¹⁾.

Skarżące podnoszą w uzasadnieniu, że Komisja przyjęła błędną decyzję, w drodze której m.in. dopuszczalna całkowita ilość CO₂, którą mogą wyemitować urządzenia objęte dyrektywą 2003/87/WE, została znacznie obniżona.

Komisja naruszyła istotne przepisy proceduralne dyrektywy 2003/87/WE w ten sposób, że po pierwsze przyjęła niezgodnie z prawem zaskarżoną decyzję po upływie trzymiesięcznego terminu przewidzianego w art. 9 ust. 3 tej dyrektywy, a po drugie niezgodnie z prawem ograniczyła prawo skarżących do bycia wysłuchanym przed przyjęciem przez Polskę ostatecznego krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na lata 2008-2012.

Ponadto Komisja nadużyła praw przyznanych w dyrektywie 2003/87/WE w ten sposób, że po pierwsze przyjęła zbyt niską stopę wzrostu produktu krajowego brutto dla Polski i zbyt surowy stopień zmniejszenia emisji, co spowodowało przyjęcie zaniżonej kwoty całkowitej emisji dla Polski, a po drugie ograniczając emisje krajowe na lata 2008-2012 znacznie poniżej tego, co byłoby konieczne dla Polski dla osiągnięcia celów protokołu z Kyoto, naruszyła rzeczywisty cel dyrektywy jako efektywnego pod względem kosztów instrumentu wypełnienia zobowiązań stron protokołu z Kyoto.

W końcu Komisja naruszyła zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności, równego traktowania, obowiązku współpracy instytucjonalnej oraz obowiązku uzasadnienia.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, str. 32).

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2007 r. — Gaedertz przeciwko OHIM — Living Byte Software (GlobalRemote)**(Sprawa T-209/07)**

(2007/C 183/73)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Johann-Christoph Gaedertz (Frankfurt am Main, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat E. M. Gerstenberg)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Byte Software GmbH

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie R 272/2005-4;
- unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego nr 1 466 499 „GlobalRemote”;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Graficzny znak towarowy „GlobalRemote” dla towarów i usług z klas 9, 38 i 42 (wspólnotowy znak towarowy nr 1 466 499).

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Living Byte Software GmbH.

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Skarżący.

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku o unieważnienie.

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: W szczególności naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾, ponieważ wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie pozbawiony jest niezbędnego charakteru odróżniającego, ma natomiast charakter czysto opisowy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, str. 1).